

КНИГА XIII.

Съдържаніе. Телемахъ во времето на пребываването си у съюзниците намѣрва голѣми затрудненія за докарването си помежду толкози царѣ завистливи единъ на друго. Той се сважда съ Фаланта лакедемонскія предводителъ за нѣколко плѣнници Давнійцы като ги себяхъ и двама-та. Когато се разискваше тѣзи работа въ събраніето на съюзникѣ царѣ, Иппій, братъ на Фаланта отива да земе Давнійцытъ за да ги закара въ Тарентъ. Телемахъ разсърденъ напада на Иппія и го поваля въ единоборство. Но тутакси засраменъ за своето увлеченіе той мисли какъ да го поправи. Между туй Адрастъ, царьтъ на Давнійцытъ, въсползованъ отъ смутоветѣ произведени въ съюзната войска отъ распята на Телемаха и на Иппія, напада ги нечакано. Като завладява сто тѣхны кораби и превоза съ тѣхъ войската си ерѣщо съюзническыя станъ, той го запала и напада найнапредъ на Фалантовата войска, убива брата му Иппія и самаго Фаланта ранява. При първото извѣстіе за туй сраженіе, Телемахъ като се обржжва въ божественнытъ си оржжія, viuца се възгъ отъ стана, събира около себеси съюзната войска, и тѣй искусно управлява движеніята щото подирь малко отблѣсва побѣдителныя врагъ. Той бы даже спечелилъ пълна побѣда, ако една внезапна буря не бѣ раздѣлила двѣтъ войски. Подирь сраженіето, Телемахъ посѣщава раненытъ и имъ доставя сѣка помощъ отъ която имахъ нужда. Особенно той се погрижва за Фаланта, и за погребеніето на Иппія на когото праха той поиска самъ да занесе на Фаланта въ една злата урна.

Когато Филоктитъ тѣй разказваше своитѣ приключенія, Телемахъ стоеше очуденъ и като смаянъ. Очитъ му бѣхъ прикованы на великыя мжжъ който говоряше. Различнытъ страсти, които бѣхъ вълнували Херкулеса, Филоктита, Одиссея, Неоптолема изображавахъ са една слѣдъ друга на простодушното лице на Телемаха споредъ какъто тѣ се представяхъ въ теченіето на разказа. Нѣкога той извикваше и пресичаше Филоктита безъ да помисли, нѣкога же се показваше замисленъ като чловѣкъ който се предава на дълбоки размышленія за работитѣ. Когато Филоктитъ му описа